

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: L. P., narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Lenkou Kamišovou, LL.M.,
sídlem Veverkova 2707/1, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/154004-914, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

- Ministerstvo práce a sociálních věcí, jako správní orgán věcně příslušný podle ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „žalovaný“) přezkoumalo rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Plzni (dále jen „úřad práce“), ze dne 22. 5. 2024, č. j. 43677/24/DO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), na základě kterého bylo rozhodnuto o odejmutí příspěvku na bydlení ode dne 1. 2. 2024, protože nárok na dávku zanikl ke dni 30. 9. 2023 podle § 7 odst. 5, § 24, § 25, § 26, § 27, § 49 a § 51 odst. 5 v návaznosti na § 52 a § 70 odst. 4 zákona č. 117/1995 Sb., o statní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) a podle § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o životním existenčním minimu“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/154004-914 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí úřadu práce.
- Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí dne 6. 9. 2024 žalobu, jíž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a odkladu vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí dle ustanovení § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce svůj návrh na přiznání odkladného účinku žaloby odůvodnil tím, že v souvislosti s rozhodnutím o odejmutí příspěvku na bydlení bylo zahájeno řízení o přeplatku ve výši 17 204 Kč. Žalobce uvedl, že částka v této výši je pro žalobce s ohledem na jeho finanční a majetkovou situaci zásadní, když tyto finanční prostředky již využil pro uhrazení nákladů na základní potřeby své i svých dětí – tedy na bydlení a žalobce nemá tuto částku z čeho vrátit. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce soudu, aby žalobě v souladu s § 73 s. ř. s. přiznal odkladný

účinek. Když v případě realizace napadeného rozhodnutí by žalobci hrozila velmi vážná újma a zároveň přiznáním odkladného účinku žalobě nezpůsobí újmu jiným osobám. Žalobce závěrem uvedl, že přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem. Naopak je podle žalobce ve veřejném zájmu, aby bylo napadené rozhodnutí podrobeno soudnímu přezkumu, předtím, než přivodí jakékoli právní následky.

3. Žalovaný ve vyjádření k odkladnému účinku uvedl, že posouzení možnosti přiznání odkladného účinku podané žalobě ponechává plně na zhodnocení soudu. V tomto ohledu žalovaný pouze připomíná, že žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy, přičemž v daném případě tento návrh byl podložen toliko oznámením o zahájení řízení o přeplatku na dávce. Toto oznámení se navíc týká jiného řízení, byť může rozhodnutí soudu v projednávané věci ovlivnit rozhodování správního orgánu do budoucna. Samotným výkonem napadeného rozhodnutí však nemůže dojít stran žalobce k žádné, resp. k tvrzené újmě.
4. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*
5. Zákon tedy v citovaném ustanovení stanoví celkem tři předpoklady:
 - „1. výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu,*
 - 2. tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám,*
 - 3. přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*
6. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí, jak to musí činit při rozhodování ve věci samé (dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost (dle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.).
7. Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí proto, že v návrhu pouze poukázal na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu.
8. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56 *„újma, která má brozit žadateli o přiznání odkladného účinku žaloby či kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s., nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít (§ 73 odst. 1 s. ř. s.), nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše*

tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod.“

9. Lze konstatovat, že žalobce je povinen vylicít újmu, která mu výkonem napadeného rozhodnutí hrozí. Jeho tvrzení musí být dostatečně konkrétní a podrobná, musí zahrnovat vysvětlení, v čem újma spočívá, a vymezení rozsahu újmy (usnesení NSS ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Nepostačí tedy pouze reprodukovat slova zákona, nýbrž žalobce jim musí dát konkrétní obsah. Dále je povinností žalobce osvědčit, jaké právní účinky má napadené rozhodnutí správního orgánu, a důvodnost jeho tvrzení o povaze a intenzitě hrozící újmy (usnesení NSS ze dne 24. září 2015, č. j. 2 As 218/2015-50).
10. Rovněž se soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22 června 2013, č. j. 8 As 77/2012-29, bod 22, v němž se uvádí, že: *„...Přiznání odkladného účinku musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy. Je to přitom stěžovatel na kom vážne břemeno tvrzení i důkazní stran důvodů pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel tedy musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednat dostatečně konkrétně tvrdit a jednak i náležitě doložit.“*
11. Soud dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008-103 kde NSS konstatoval, že: *„Přiznání odkladného účinku je zákonem koncipováno jako zcela výjimečný institut fakticky prolamující účinky pravomocných správních či (v případech uvedených v § 107 s. ř. s.) soudních rozhodnutí. Nenabratelnou újmu (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout, tedy musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 AfS 25/2003 – 59, publikované na www.nssoud.cz).“*
12. Dle dikce zákona nelze v případě žalobce konstatovat, že by se jednalo o nevratnou újmu resp., takovou, u níž by bylo nutné shledat její nezhojení v podobě nepřiznání odkladného účinku dle výše zmíněné judikatury. Žalobce pouze uvedl, že bylo zahájeno řízení o přeplatku ve výši 17 204 Kč, přičemž sdělil, že tyto finanční prostředky již nemá, neboť je spotřeboval pro potřeby své rodiny. Žalobce však své tvrzení nijak blíže neupřesnil a soudu ani nedoložil skutečnosti, případně listiny, ze kterých by si soud mohl učinit úsudek o majetkových poměrech žalobce. Žalobce tedy nesplnil již prvotní předpoklad pro přiznání odkladného účinku, a proto se soud již nezabýval ani druhou podmínkou pro přiznání odkladného účinku žalobě.
13. Vzhledem k výše uvedenému lze uzavřít, že žalobce dostatečně neprokázal, že by mu výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozila újma takové intenzity, aby odůvodňovala přiznání odkladného účinku žaloby. Soud návrhu žalobce nevyhověl a odkladný účinek žalobě dle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* zamítnul.
14. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, když bude postupovat analogicky podle ustanovení § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s., a o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná (§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.).

Plzeň 4. října 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.